

نفر به نفر

هومن جعفری
روزنامه‌نگار ورزشی

بازگشت به صندلی امیری

اوضاع بتدریج برای امیر قلعه‌نویی و گل‌گهر، بهتر و بهتر می‌شود. پس از جدایی تعدادی از ستاره‌های این تیم در فصل نقل و انتقالات، تردیدهای زیادی پیرامون موفقیت این تیم در لیگ امسال مطرح می‌شد. اساساً امیر قلعه‌نویی تیمش را بر مبنای ستاره‌ها می‌بندد و در غیاب ستاره‌ها، کار برای او قطعاً دشوارتر خواهد شد. با این همه، گل‌گهر امسال حتی از سال‌های قبل هم بهتر و روان‌تر حرکت می‌کند و نتیجه می‌گیرد. انگار که امسال، امیر قلعه‌نویی و تیمش توانسته‌اند بر همه مشکلات دو سه فصل اخیر غلبه کنند و یکدست‌تر و هدفمندتر به مصاف رقیب خود بروند.

امیر قلعه‌نویی، هنوز تمام نشده. او هنوز در چننه خود، کارت‌های بازی نکرده زیادی دارد و در بسیاری از بازی‌های حساس، بموقع از آنها استفاده کرده. یکی از مهم‌ترین موفقیت‌های او، شکست دادن عمده شاگردان سابقش است. او - به غیر از مجیدی - بخوبی توانسته از پس شاگردان سابق خود بر بیاید. او سرانجام توانست در مسابقات رو به رو، معج جواد نکونام را نیز بخواباند و نخستین پیروزی خود را مقابل مربی بعدی تیم ملی، به دست آورد. امیر قلعه‌نویی هر چند مثل بقیه مربیان حاضر و شاغل در لیگ ایران، بی‌عیب نیست و ایرادات خاص خود را دارد اما این فصل بیش از همیشه به خودش شبیه شده و عزمش را جزم کرده تا بعد از سال‌ها، دوباره به قهرمانی لیگ برتر برسد. با توجه به امتیازات گل‌گهر و همچنین نوسانات گاه و بیگاه سه مدعی دیگر قهرمانی، او این شانس را دارد که با تداوم امتیازگیری‌های حساس خود، در محدوده قهرمانی بماند و خود را برای جهش بزرگ در نیم فصل آماده کند.

چالش نکو؛ پیشنهاد شیرین و دردسرساز

سام ستارزاده
روزنامه‌نگار ورزشی

در سال‌های اخیر، جواد نکونام بیش از نتایج و افتخاراتی که با فولاد گرفت، بابت دیدگاه حرفه‌ای‌اش مورد تحسین قرار گرفت.

نکونام در مدت حضورش در خوزستان، دو بار با پیشنهاد جدی سرمربیگری از سوی تیم محبوب سابقش، استقلال مواجه شد؛ اما به پروژه بزرگی که با فولادمردان اهوازی کلید زده بود و هنوز آن را به سرانجام نرسانده است، وفادار ماند. نکو ماندن در قلعه آجری فولاد را

شجاعانه انتخاب کرد، اما پیشنهاد سرمربیگری در تیم ملی به اندازه‌ای وسوسه‌کننده بود که ورق را برگرداند.

زمانی که نام جواد لالیگایی به‌عنوان گزینه جانشینی درآگان اسکوپچ مطرح شد، وی دوباره با یک «نه» قاطعانه تعهدش به قرارداد کتونی خود را نشان داد؛ اما هرچه زمان جلوتر می‌رفت، پافشاری بر این پاسخ منفی سخت‌تر هم می‌شد.

حتی بازگشت کی‌روش به نیمکت تیم ملی، نه‌تنها نقطه پایانی بر این شایعات نبود، بلکه خود تبدیل به یک نقطه عطف شد.

جواد نکونام، گزینه دستکاری کی‌روش و جایگزینی وی پس از جام جهانی با مدل آلمانی تلقی شد.

شاید این داستان با بحران کتونی فولاد بی‌ربط به نظر برسد؛ چراکه پیشنهادی که به نکونام داده شد، فعالیت همزمان در

تیم ملی و باشگاه فعلی‌اش بود. اما رود رو به افول فولاد دقیقاً از همین پیشنهاد آغاز شد. پس از لغو بحث برانگیز و مشکوک بازی فولاد با ملوان، فولادی که دروازه‌اش مقابل ستارگان الاهلی امارات و الغرافه قطر به‌سادگی خش برنمی‌داشت، شش بار در پنج بازی فرو ریخت؛ ۵ دیداری که بدون پیروزی برای شاگردان نکو سپری شد با تنها ۳ امتیاز و یک گلین شبت.

البته نمی‌توان انکار کرد که مصدومیت و سرماخوردگی شش بازیکن فولاد مقابل گل‌گهر بی‌تأثیر در شکست آنان در هفته یازدهم نبود؛ بویژه آنکه کریستوفر کنت،

سنگربان فولاد و حمید بوحمندان نیز با وجود آسیب‌دیدگی در ترکیب قرار گرفتند.

با این حال، این حقیقت هم قابل انکار نیست که جواد نکونام امسال صدرصد توان و تمرکزش روی فولادی که به نسبت نیم‌فصل اول سال گذشته به خوبی تقویت هم شده، قرار ندارد. شاید تصمیم فدراسیون نشینان بر این باشد که کاپیتان سابق یوزهای پارس، فارغ از کارنامه این فصلش هدایت تیم ملی را در اختیار بگیرد؛ اما ما می‌خواهیم نکونام را مانند فصل‌های گذشته حرفه‌ای ببینیم؛ طوری که شایستگی‌اش برای مسئولیت جدید و سنگینش را با به‌ثمر نشاندن پروژه بزرگ فولاد در آسیا ثابت کند.

پرسپولیس در کمین

در انتظار یک اشتباه

آیسان سعیدی
روزنامه‌نگار ورزشی

پرسپولیس برابر مس همان تیم همیشگی بود؛ تیمی پرستاره که کیفیت فوتبالش ایداً هیچ شباهتی به ستاره‌های داخل زمین ندارد. آنها در امتداد بازی‌های بی‌کیفیت این فصل برابر مس تازه‌وارد همان مسیری را رفتند که از فصل پیش آغاز کرده‌اند. تیمی که اگر رنگ پیراهنش تغییر کند و نام ستاره‌هایش را فاکتور بگیریم، از منظر کیفیت بازی تصور می‌کنیم که یک تیم ته‌جدولی به میدان رفته؛ در برابر مس کیفیت بازی سرخ‌ها به اندازه‌ای نازل بود که اگر دروازه‌بان حریف را از جریان بازی حذف می‌کردی، شاید در نتیجه بازی تغییری حاصل نمی‌شد! این فوتبال هیچ تناسخی با ستاره‌هایی که داخل زمین در ترکیب پرسپولیس حضور دارند، ندارد. آنها در طول ۹۰ دقیقه یک فوتبال بی‌رقم را ارائه می‌دهند و دست آخر روی نبوغ و خلاقیت ستاره‌ها به یک گل می‌رسند. گلی که بیشتر از آنکه محصول یک کار پلن و یک کار تیمی تکرار شده باشد، نتیجه خلاقیت و کیفیت ستاره‌ها و البته اشتباهات حریف است. حریفی که یک لحظه در برابر ستاره‌های میلیاردی پرسپولیس اشتباه می‌کند و برای این ستاره‌ها همان یک لحظه کافی است تا زهر خود را بریزند. این سبک از بازی قطعاً مورد خواست هیچکدام از هواداران پرسپولیس و منتقدان نیست و آنها را راضی نمی‌کند. آنها توقع دارند که پرسپولیس با این فوج ستاره بازی شورانگیزتر و چشم‌نوازتری را ارائه دهد اما اتفاقات درون زمین هیچ شباهتی با این انتظارات ندارد و هیچکس را راضی نمی‌کند.

به نظر می‌رسد که البته این سبک از بازی و این کیفیت به نوعی بدل به تاکتیک پرسپولیس شده. یک مدل بازی آگاهانه که در آن خبری از کیفیت و کمیت نیست. ظاهراً سرخ‌ها می‌دانند که در یک لیگ بی‌کیفیت و رقت‌بار کمتر تیمی است که توانایی یک بازی بدون نقص و کامل را داشته باشد و بتواند ۹۰ دقیقه تمام در مقابل ستاره‌های پرسپولیس دوام بیاورد. تیم‌های لیگ فاقد کیفیت لازم هستند و جملگی در برابر ستاره‌های سرخ و نبوغ و خلاقیت آنها کم می‌آورند و اشتباه می‌کنند. حالا این اشتباه می‌تواند چندین بار در طول بازی تکرار شود یا در خوشبینانه‌ترین حالت در طول ۹۰ دقیقه یک بار اتفاق بیفتد. از اشتباه اما گریزی نیست. همان اتفاقی که سبب شده تا ستاره‌های پرسپولیس به انتظار نشسته و در بزنگاه کلیدی نیش خود را در تن حریف فرو کنند. این تاکتیک و پلن نامرئی پرسپولیس است که البته تا اینجای کار جواب داده و آنها را با بردهای حداقلی صدرنشین کرده. تاکتیکی که البته قرار نیست همیشه جواب بدهد. این پلن همیشه کارآمد نخواهد بود. پرسپولیس برای بردن و صدرنشین ماندن باید پلن بهتری را پیشه کند.

وقتی یحیی سخت‌ترین راه ممکن را انتخاب کرد
تغییر بنیادین به جای اصلاحات اندکسعید زاهدیان
روزنامه‌نگار ورزشی

پس از نتایج ناخوشایند فصل گذشته، یحیی گل‌محمدی برای فرار از فشارها و انتقادات سخت‌ترین تصمیم ممکن را گرفت؛ او تصمیم گرفت از بنیان پرسپولیس را دستخوش تغییرات گسترده کند و تیم جدیدی بسازد. این تصمیم یحیی در نقل و انتقالات برای هواداران خوشایند بود. پرسپولیس

هر هفته یک ستاره جدید جذب کرد و هواداران امیدوار به ساختن تیم باشکوهی بودند اما با گذشت ۱۰ هفته همچنان پرسپولیس با بردهای شکننده و حداقلی هواداران خود را نگران کرده است و آنها نمی‌دانند که این فصل جام قهرمانی را بالای سر خواهند برد یا نه. یحیی می‌توانست تصمیم آسان‌تری بگیرد و اصلاحات اندکی در کادرفنی و بازیکنان اعمال کند تا تیمش مثل امروز ناهماهنگ

و شکننده بازی نکند. پرسپولیس فعلی ایرادهایی دارد که دلایلیش بر همه روشن است؛ بازیکنان جدید به هماهنگی و شناخت دقیق از بازی هم نرسیده‌اند و ناهماهنگی میان خطوط این تیم کامل مشهود است. از دروازه‌بان گرفته تا خط دفاع و مهاجمان نسبت به فصل گذشته تغییر کرده‌اند و این نפרات هنوز به شناخت کافی از هم نرسیده‌اند. ویژگی پرسپولیس در سال‌های قبل،

هماهنگی و حفظ قالب اصلی تیم بود اما تیم فعلی به دلیل تغییر فراوان کم موقعیت می‌سازد و بازیکنان از اندک فرصت‌ها هم به خوبی استفاده نمی‌کنند تا هواداران این تیم نگران باشند که مبادا دقیقه ۹۰ برد یک بر صفر آنها از دست برود. این پرسپولیس برای تیم شدن زمان بیشتری می‌خواهد و برای رسیدن به شکوه سال‌های قبل باید بازیکنان بیشتر و بیشتر کنار هم بازی کنند.

خارجی ناآماده، بهتر از ایرانی روی فرم!

ایمان شیرازی
خبرنگار ورزشی

در استانداردهای جهانی ایجاد موقعیت‌های گل و تعداد گل‌های هر هفته یکی از ملاک‌های ارزیابی لیگ به‌شمار می‌روند. نمی‌توان به‌صورت دقیق گفت که لیگ برتر ایران در بین لیگ‌های جهان در رده چندم است اما اگر فقط همین یک معیار را در نظر بگیریم قطعاً وضعیت خوبی نخواهیم داشت. در هر هفته شاید

بازی‌های کم‌گل و کم‌موقعیت از تیم‌های حاضر در لیگ برتر شاهد هستیم و خیلی کم پیش می‌آید که بیش از دو گل در یک بازی ببینیم. اما داستان زمانی ترسناک‌تر می‌شود که تأثیرگذارترین بازیکنان لیگ هم ایرانی نیستند. در سه فصل اخیر آقای گلی لیگ برتر دو بار به‌نام خارجی‌ها زده شده و تنها سجاد شهباززاده در لیگ بیستم به این عنوان دست یافته. این فصل نیز به نظر می‌رسد لوکادیا شانس اول آقای گلی لیگ باشد. نکته

قابل توجه اما این است که بازیکنان خارجی که در حال درخشش هستند اصلاً روی فرم نیستند! یعنی بازیکن خارجی که با اضافه وزن و عدم شرایط ایده‌آل بدنی به مسابقه می‌رود درخشش بالاتری نسبت به بازیکنان داخلی دارد. این قضیه یک زنگ هشدار بسیار جدی برای بازیکنان ایرانی و لیگ ایران به حساب می‌آید. این داستان علاوه بر ضعف‌تر شدن روز به روز لیگ باعث خروج بیشتر ارز و قدرت گرفتن دل‌های فوتبال ایران نیز می‌شود!

این برزیل را دوست نداریم!

یونس علیزاده
خبرنگار ورزشی

صنعت نفت تا دقیقه ۳+۹۰ از پیکان جلو بود و بعد از آن گل خورد؛ گل تساوی. فیروز کریمی مجبور شد امتیازات بازی عصر پنجشنبه را با مجتبی حسینی تقسیم کند و به رختکن برود. او حرف‌های عجیبی در کنفرانس به زبان آورد که شاید بتوان از آن تفسیرهایی

چون وجود حاشیه در تیمش دانست. این صنعت نفت، شاید تا آخرین ثانیه‌ها از حریفش پیش بود اما از آن تیم دوست داشتنی سال‌های قبل، فاصله معناذاری پیدا کرده که شاید به اندازه کافی، محبوب نباشد. انگار هنوز فیروز کریمی نتوانسته تیم ایده‌آل خودش را بسازد زیرا صنعت نفت با قعرنشینی به کارش پایان داد و شاگردانش از این به بعد، تماشاگر رقابت‌های جام جهانی هستند در حالی که برای بازگشت به لیگ باید استرس بدتر شده است.